

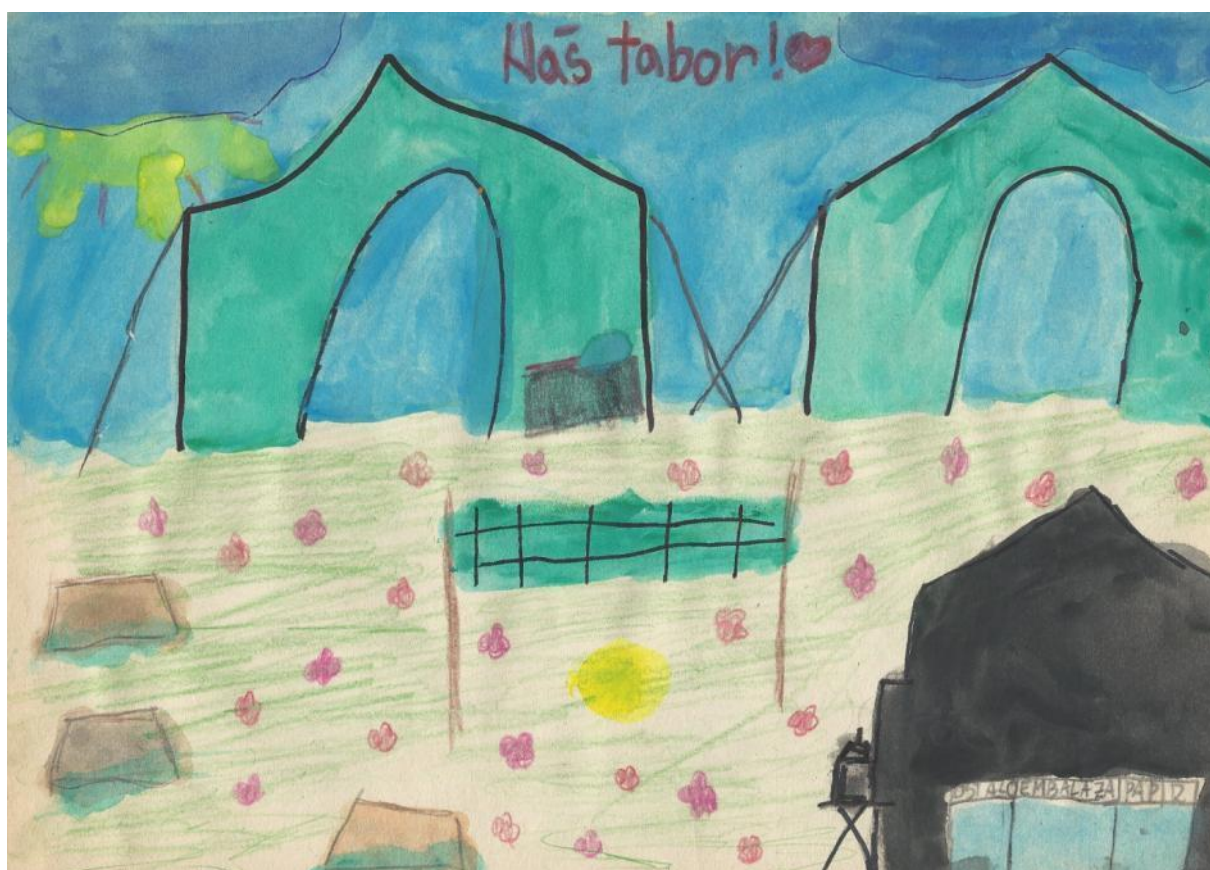
TABORNE CAJTNGE

GLASILO, KI JE NASTAJALO MED JEZERSKIMI OVCAMI
OD 10. DO 17. 8. 2013

Oj tabor, moj dom, kako si krasan
kako me izvabljaš iz toplih ležišč.
V poletni vročini v vroče šotore,
da tam si spočije v gneči srce.
Kjer potok izvira v grabnu hladan,
oj tabor, moj dom, kako si krasan.

(Goli vrhovi)

TABORNI PROSTOR

Tokrat smo se ovčke iz Luč, Ljubnega in Tabora v spremstvu svojih pastirjev in pastiric podale na Jezersko, kjer smo se na Šenkovi domačiji počutile kot doma. Cel teden smo uživali v razgledu na Kamniško-Savinjske Alpe, družbo pa so nam delale kokoši, muce, konji, kuža, gosi in kot se za Jezersko spodobi tudi ovce in njihov predstavnik za stike z javnostjo-Vladimir.

PASTIRJI IN PASTIRICE

MAJA - šefica tabora,
velika poznavalka
gorske flore

PETER - tehnični vodja,
mojster mesnih specialitet

URŠA - orientacistka,
kviz mojstrica

MAJA - kitarsko-pevska
animatorka

KLEMEN - vodja
plezanja, trener
frizbibola

TINA - pomočnica
trenerja in vodje
plezanja

KRISTINA -
fotografinja,
družabna animatorka

NEŽA L. - zbiralka
izjav dneva,
družabna animatorka

NEŽA P. - bralka
pravljič, družabna
animatorka

ALJA - družabna
animatorka

TEA - družabna
animatorka

AJDA - vodja
jutranje rekreacije

MARINKA -
kuharica, specialistka
za palačinke

NEŽA K. in MAJDA-
pomočnici kuharice in
pomivalcev posode

IZJAVA DNEVA: Vodstvo je imelo svoj prostor, kamor vstop udeležencem ni bil dovoljen, imenoval se je ploščice. Udeleženci so se uprli in poimenovali svoj prostor laminat. Vodstvu so naskrivaj vzeli stole. Ko je to videl Klemen je prihitel do njih in jim rekel: »Tako, da nesete tte stole nazaj na ploščice, na laminatu boste itak od njih meli sam rise!«

Naše ovčice so bile razdeljene v šest skupin, vsaka skupina pa je nosila ime po enem od okoliških vršacev.

GRINTOVCI

Rožle Stajner
Kaja Pečovnik
Mark Kladnik
Luka Knapič
Anže Cerar

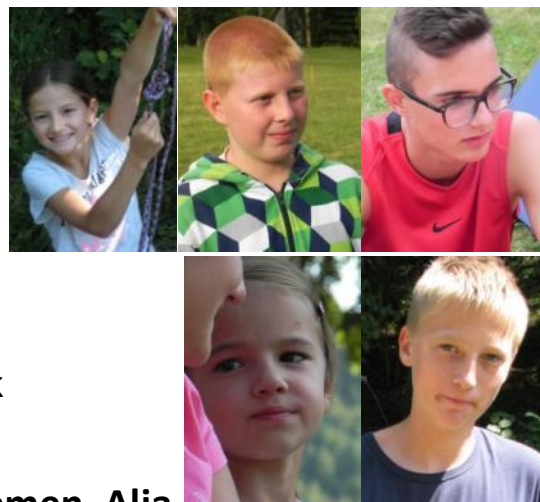

MENTORJA: Peter, Neža P.

KOČNE

Rok Uranjek
Živa Škarja
Ana Strmčnik
Blaž Mihevc
Matic Černivšek

MENTORJA: Klemen, Alja

DOLGI HRBTI

Urh Kovče
Petra Obojnik
Zala Zamernik
Matevž Lesjak
Matic Detmar

MENTORICI: Tina, Ajda

SKUTE

Tomaž Marko
Lina Bezovnik Strmčnik
Miha Žehelj
Anže Robnik
Vid Podlesnik

MENTORICI: Urša, Tea

VELIKE BABE

Matej Golob
Jedert Stajner
Ema Moličnik
Jakob Kovačič
Jan Robnik

MENTORICI: Maja R., Kristina

GOLI VRHOVI

Primož Stanko
Jaka Strmčnik
Janja Robnik
Igor Robnik
Naja Škarja

MENTORICI: Neža L., Maja v.

KAJ VSE SE JE V TISTEM AVGUSTOVSKEM TEDNU DOGAJALO NA JEZERSKEM?

SOBOTA, 10. 8. 2013

Lučani in Ljubenci čez Pavličevo sedlo in Jezerski vrh, Taborčani mimo Kranja, vsi pa smo dopoldan hiteli tja na Jezersko, kjer so nas na Šenkovi domačiji že čakali postavljeni šotori. Hitro so nam prihitele zaželet dobrodošlico kokoši in muce, konji so se držali bolj ob strani, ovce pa se niso pustile motiti na paši.

Po začetnih negotovostih, kdo vse bo z nami ta teden, kje bomo spali, kje se bomo umivali, kje bomo jedli, nas je pozdravila šefica Maja in ostalo vodstvo. Razdelili smo se v skupine, se posladkali s krofi, potem pa smo se pod vodstvom Tine odpravili na krajši sprehod okrog Planšarskega jezera.

Prisluhnili smo že prvim predavanjem planinske šole. Pred prvim pohodom nas je Maja R. seznaniła s pripravo na turo, Klemen pa nam je predstavil nevarnosti v gorah

Da bi se že na začetku dobro spoznali, je na spoznavnem večeru vsak povedal nekaj o sebi in nato še pridevnik, ki se je moral začeti na isto črko kot ime. Nekateri so bili pri tem bolj zgovorni in domiselni drugi manj, zagotovo pa je največ smeha požel Jaka z naslednjima izjavama:

IZJAVA DNEVA: Ko je bil na vrsti Jaka, da k svojemu imenu doda še pridevnik na J, je kot iz topa izstrelil: »Ljubezenski Jaka« in pri tem kar žarel od navdušenja, da je našel tako dober pridevnik, ki povsem ustreza njegovemu karakterju. Žal je hitro spoznal da črki L in J pač nista enaki.

Jaka se je opogumil da ponovi vsa imena udeležencev.

IZJAVA DNEVA: Ko je prišel do udeleženca katerega imena ni vedel, so mu prijatelji prišepnili, da je Rožle. Jaka pa reče: »Pa si vem, da je Rožle! Sam njegove pravo ime!«

V tabor smo prišli vsi razgreti, vročinski val je naredil svoje. Prva noč pa je bila vse prej kot topla. In vse prej kot tiha ☺.

Prva noč je bila mrzla, mislimo, da bodo tudi vse ostale. Večina nas je nosila kratko majico, pižamo ali pa dolgo trenerko. Veliko se nas je ponoči zbudilo zaradi mraza. Našli so se tudi kakšni fantje in dekleta, ki so klepetali dolgo v noč. Ker smo bili preglasni, nas je vodnik Peter večkrat opozoril. Kljub mrazu smo vsi mehko zaspali. Prva noč je bila super (mrzla).

Dolgi hrbti

Prva noč preživeta v taboru je bila zelo mrzla. Zaradi mraza smo bili prikrajšani za dolg in trden spanec, ki smo si ga po napornem prvem dnevu zaslužili ☺. Zvečer je bil v šotoru »džumbus«, vendar nam to ni preprečilo, da bi lahko vstali. Ajda nas je po vstajanju prebudila (»mučila«) z jutranjo telovadbo.

Grintovci

NEDELJA, 11. 8. 2013

Ob planšarskem jezeru so se že začeli pripravljati na Ovčarski bal, mi pa smo jo mahnili na prvo turo. Med potjo po dolini Ravenske Kočne smo se ravno dobro ogreli, nato pa zagrizli kolena proti Jenkovi planini. Tam smo se razdelili v dve skupini, mlajši udeleženci so se povzpeli na Goli vrh (1787m), starejši pa na Malo Babo. Ko smo se vračali nazaj proti taboru, smo obiskali tudi Gorniški center Dava Karničarja, znanega slovenskega alpinista in turnega smučarja, ki je prvi smučal z vrha najvišje gore sveta.

Drugi dan tabora je bil že precej naporen. Po neprespani noči smo morali že zelo zgodaj vstati. Najprej nas je Ajda namučila z jutranjo telovadbo. Po okusnem zajtrku smo se odpravili na izlet. Polovica nas je šla na Goli vrh, ostali pa na Malo Babo. Na Golem vrhu je mlajša skupina spoznala pomen imena Goli vrh, saj tam ni sence. V drugi skupini pa si je Miha želel поблиžje spoznati Malo Babo, zato se je kotalil po njenem pobočju. Zaradi velike luknje, ki je nastala v skupini po poti domov, nas je vodnik Klemen priganjal s šibo. Po sedmih urah naporene hoje smo le prispeli v tabor, sezuli smo smrdljive čevlje in se odpravili na čufte.

Skute

Vstali smo zgodaj zjutraj. Sledila je telovadba, kjer smo se razgibali in ogreli za pohod. Ob 8.00 smo se odpravili proti Mali Babi. Pot je bila dolga in strma z nekaj ovirami. Te ovire so bile za nas mali zalogaj. Mlajši so odšli na Goli vrh, starejši pa na prej omenjeno Malo Babo. Na vrhu smo si oddahnili in privoščili pravo planinsko pašteto, ki bi še vegetarijancem teknila. Po poti nazaj ni manjkalo padcev, vendar se je vse dobro končalo. Ko smo po dolgem pohodu prišli nazaj v tabor, smo vsi želeli še na daljši pohod ☺ KAO.

Kočne

Popoldan smo vestno izpolnili planinske dnevnike, oskrbeli novo pridobljene žulje ter prisluhnili Tini, ki nam je predstavila planinsko opremo.

Zvečer so mladinske voditeljice pripravile družabno igro VROČA ČEBULA. Tisti, ki so ob pisku piščalke čebulo držali v rokah, so se preizkusili v pantomimi, zapeli najljubšo pesem, vodili bans, naredili 10 sklec, zaplesali s sosedom, povedali imena vseh udeležencev,...

Starejše ovce so na poti na Malo Babo vseskozi pogledovale proti Golemu vrhu, na vrhu pa so si zaslužile zasluženi počitek.

Mlajša skupina na Golem vrhu.
V ozadju Grintovec in Kočna.

PONEDELJEK, 12. 8. 2013

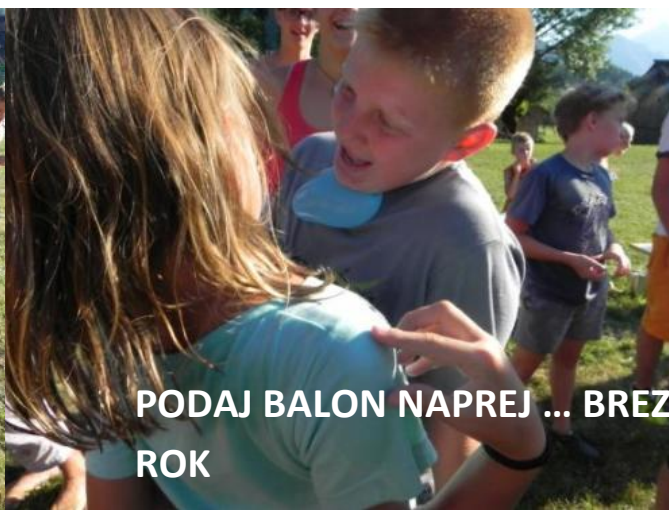
Ponedeljkov dopoldan je bil namenjen plezanju in učenju vozlov.

Sledilo je pomerjanje novih majčk, urejanje frizure in tekmovanje v najbolj izvirno zavezani rutki. Samo še Vladimirja in kokoško ujamemo pa se lahko gremo fotografirat ☺.

Dan pa smo zaključili z Igrami z mejami.

TOREK, 13. 8. 2013

Zgodaj zjutraj smo se starejši udeleženci naložili v kombi in se po dolini Ravenske Kočne odpeljali do izhodišča za Kočo na Ledinah in od tam naprej na Veliko Babo (2127). Mlajši pa smo se najprej sprehodili do vasi Jezersko nato pa mimo cerkvice sv. Ožbolta na Vernikov Grintavec (1658m).

VERNIKOV GRINTAVEC

Jujujuhuhu, pa smo na vrhu.

Uniformiran del vodstva
na »tamali« turi

Vstali smo ob 5.30, vzeli smo si malico in pozajtrkovali. Odpravili smo se ob 6.40. Pot do vrha se je vlekla, vračanje v dolino pa je bilo hitrejše. Ko smo prišli na vrh smo malicali in naredili skupinsko sliko. Naučili smo se, da ne smemo sprožati kamnov, saj lahko komu prileti v glavo in ga poškoduje. Videli smo ogromno žuželk. Pot nazaj smo si krajšali s petjem bansov. Nazaj smo šli po drugačni poti. Peter nas je nagradil s sladoledom, ki smo si ga po opravljeni tudi zaslužili ☺ Na poti domov pa nas je ujel dež ☹.

(Grintovci)

Zjutraj smo se zbudili ob šestih, nato smo oblekli in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo si nalili pijačo in se ob 7.20 odpravili na pot. Šli smo do vasi Jezersko. Nekaj časa smo hodili po gozdni poti, nato pa se je pot začela vzpenjati. Nato smo prišli na greben. Ko smo prišli na vrh smo zagledali avstrijski križ, saj je blizu meja z Avstrijo. Na vrhu smo malicali, se pogovarjali in slikali. Ko smo si pošttempljali dnevnike, smo se počasi odpravili nazaj v dolino. Morali smo biti previdni in počasni zaradi zdrsov in padajočega kamenja. Tik pred prihodom v tabor nas je ujel dež, zato smo bili malce mokri. V taboru smo se preoblekli in odšli na kosilo.

(Velike Babe)

VELIKA BABA

Vstali smo ob šestih. Po zajtrku smo se odpeljali do žičnice pod Kočo na Ledinah. Pot smo začeli ob 7. uri. Do kočice smo potrebovali eno uro, hodili smo po zajlah. Na koči smo imeli krajši počitek. Pot smo nadaljevali proti Veliki Babi po zelo zahtevni zavarovani poti. Pot mi je bila strma, drseča in ponekod nevarna. Strah me je bilo, ko sem zagledal navpično steno z zajlami, a ko sem prišel bliže ni bilo tako hudo. Po parih urah hoje smo končno prišli na vrh in pomalicali. Hitro smo se odpravili, ker smo zagledali velike temne oblake. Malo nas je zeblo, ampak vseeno smo bili vztrajni. V dolino smo prišli počasi, previdno in pazljivo.

(Primož Stanko)

IZJAVA DNEVA: »Kok je lušno, če je fajn!« izjava Miha po naporni poti iz Velike babe v kombiju na poti do tabora.

TULE JE ŠLO PA ZARES

VSE ČELADE NA VRHU

IZJAVA DNEVA: Igor po opravljeni potrebi na Ledinah: »Kočo je treba mal preluftat, sm tk zabiu!«

SREDA, 13. 8. 2013

Zbudili smo se v deževen dan in si privoščili nekaj minut daljši spanec. Dopoldan smo tako preživeli v naši jedilnici in prisluhnili predavanjem iz planinske šole. Začeli smo z zgodovino planinstva, nadaljevali z vremenom, gorsko pokrajino, rastlinstvom in živalstvom, GRS, prehrano in orientacijo. Vmes smo si pretegnili noge z bansi in družabnimi igrami.

BUGI VUGI

Pokaži s prstom naprej, pokaži s prstom nazaj,
pokaži s prstom naprej, pokaži s prstom okrog.
Zapleši bugi vugi, zavrti se okrog,
skoči en korak naprej, hej.

Hej bugi vugi wu,
hej bugi vugi wu,
hej bugi vugi wu,
skoči en korak naprej, hej.

Pokaži z nosom naprej ...

Pokaži z ного naprej ...

Pokaži z ritko naprej ...

PINO

Pino je v kuhinji s Tino,
Pino je v kuhinji s Tino,
Pino je v kuhinji s Tino,
in igra na stari bendžo.

Fli, flaj, fli, flaj, flo,
fli, flaj, fli, flaj, flo,
fli, flaj, fli, flaj, flo,
in igra na stari bendžo.

Popoldan smo izpolnili dnevnike in se preizkusili v pisanju domišljjskih zgodb. Vsaka skupina je napisala kratko zgodbo v katero je morala vključiti naslednje besede: OVCA, GRINTOVEC, PLANŠARSKO JEZERO, VETROVKA, GOJZAR, TURA. Njihove izdelke lahko preberete v literarnem kotičku.

LITERARNI KOTIČEK

NEPRIČAKOVANO SREČANJE

Nekega dne se je ovca Zala odpravila na dolgo turo na Grintovec. Hodila je in srečala Matica in Matevža, ki sta si oblačila vetrovki, saj je močno pihalo. Skupaj so nadaljevali pot do Planšarskega jezera. Ko so prišli do Planšarskega jezera, so si privoščili požirek ali dva vode. Po kratki pavzi so ti trije planinci nadaljevali pot do Grintovca. Med potjo je Matica ožulil gojzar, zato so se ustavili in žulj sanirali. Bili so že blizu cilja. Po dolgi hoji so končno prispeli. Iz nahrbtnikov so si vzeli prisluženo malico. Razgledali so se naokrog, se fotografirali, nato pa so se hitro odpravili, saj so v daljavi videli približujočo se nevihto. A ni hudič, da se je Matevžu zvil gleženj. Ovčko Zalo in Matica je zgrabila panika, kako bosta Matevža odnesla v dolino. Ovčka je na ramena vzela Matičev nahrbtnik, Matic pa je na ramena vzel Matevža. Zaradi te nesreče se je tura zelo podaljšala. Bili so že skoraj v dolini, ko se je Matevž ozrl v nebo. Videl je, da je nevihta že mimo. Utrujeni so se vrnili do avta. Matevža so odpeljali na urgenco, Matic in ovčka Zala pa sta se kasneje že grela ob peči s toplim čajem.

(Dolgi hrbti)

IZJAVA DNEVA: »A ženska lahko vozi letalo?« »Ženske niso za volan!« »Ja sam a nimamo mi ene ful znane slovenske pilotke Zofke Kveder?«

LETALSKE DOGODIVŠČINE ZOFKE KVEDROVE

Nekega jutra, ko so se razkadile zadnje meglice nad Planšarskim jezerom, se je po travniku sprehajala grozna florestenčna ovca Zofka. Njeni prijatelji so jo klicali pilotka Kvedrova. Ker je bila popolnoma omamljena od vonja Klemenovih gojzarjev, so ji vzeli licenco za letenje. Zaradi obilice časa se je odločila, da bo izdelala stol. Ker ji stol ni bil všeč in ker je bila še vedno polna energije, je prišla na idejo, da bi letela z vetrovko. Podala se je na sosednji hribček. Po več padcih, blatni vetrovki in zlomljenih nohtih na levi nogi, se je odločila skočiti z Grintovca. Za njeno brezglavo početje je izvedel oven Vladimir, ki si je neizmerno želel letalskih izkušenj. Skupaj sta načrtovala turo. S sabo sta vzela mesno-zelenjavne palačinke, profesionalne vetrovke, namesto Frutabel pa sta vzela par Klemenovih zelo zelo smrdljivih nogavic. Ko sta končno prispela na vrh Grintovca, sta si privoščila mesno-zelenjavne palačinke. Na vrhu sta čakala na ugoden vzgonski veter, medtem pa sta igrala Enko. Pridružil se jima je pripravnik letenja Matic, ki pa s sabo ni imel vetrovke, temveč premočen šotor. Skupaj so se pognali v dolino. Po trdem pristanku sta se Zofka in Vladimir odločila, da letenje z vetrovko ni zanju in da bosta raje ostali pri planinarjenju.

(Kočne)

POHOD NA GRINTOVEC

Za devetimi gorami, devetimi vodami in Planšarskim jezerom, nekje na Jezerskem, je taborilo 29 ovac s svojimi pastirji. Nekega sončnega jutra so pastirji prebudili svojo čredo. Ovce so pozajtrkovale, si oblekle roza vetrovke in obule rumene gojzarje. S težkimi nahrbtniki so se odpravile na naporno turo na Grintovec. Med potjo so se ustavile na Češki koči, kjer so si nadele rdeče čelade in pomalicale modra jabolka. S polnimi trebui so krenile naprej. Po 15ih minutah so prispele do jeklenic in klinov, po polovici prehojene poti pa se jim je posvetilo, da so v taboru pozabile pasove in samovarovalne komplete. Kljub pomanjkljivi opreми so prispele na vrh Grintovca, kjer jih je pastir, ki jih je vodil, natepel po zadnji plati. Na vrhu so naredili nekaj fotografij in počasi krenili proti dolini. Ko so prispeli do Planšarskega jezera, je najmanj poslušna ovca Vladimir stekla do jezera in skočila vanj. Ko je prišel iz jezera, je vse zaslepil s svojo belino. Med potjo je izredno pazil, da si ni umazal snežno belih tačk. Ko so ovce prišle v tabor, so se do sitega najedle in po napornem dnevu zaspale v svojem hlevu.

(Grintovci)

Nekoč je pri Planšarskem jezeru živel planšar Miha. Imel je veliko čredo ovac. Med njimi mu je bil najbolj pri srcu jagenjček Vladimir. Planšar Miha se je nekega sončnega jutra odpravil na turo, za cilj pa si je izbral Grintovec. Zaradi svoje varnosti, da si nebi zvil gležnja, je obul svoje ponošene gojzarje, dal na hrbet svoj nahrbtnik in se odpravil. Kljub lepi vremenski napovedi, ga sredi poti ujame močan veter in dež. Miha si poišče zavetje, da bi lahko vedril in si oblekel topla oblačila. Ko odpre svoj nahrbtnik, nikjer ne najde svoje lepe oranžne vetrovke. Ves čas pa mu je sledil njegov zvesti jagenjček Vladimir in mu nesel njegovo lepo oranžno vetrovko. Ko je Miha zagledal svojega rešitelja, je bil zelo vesel. Noč sta preživela v zatočišču, naslednji dan pa sta se odpravila domov. Še danes srečno živita skupaj v hišici ob Planšarskem jezeru.

(Velike Babe)

IZJAVA DNEVA

»Jutro mamu tulin namoz za zajtrk!«

»A s tuno?«

»Neeee, z branciiiiinom!«

NESREČNI POHODNIKI

Nekega ponedeljkovega jutra smo se odpravili na Grintovec. Bili smo še zaspani in bila je tema, zato smo se spotikali ob vrvicah šotorov. Poslovili smo se od ovce Vladimirja, ki se je večino poti zaganjal in skakal v nas kot bikec. Začeli smo se vzpenjati po Grintovcu. Po poti na Grintovec smo se skoraj izgubili, ker je bila takšna megla. Ko smo prišli na vrh, je bila megla že razpihana a bilo je še vedno mrzlo. Zaradi vetra je odpihnilo vetrovki Naje in Jaka. Tako jih je zeblo, da smo tekli vso pot nazaj do Planšarskega jezera. Njuni vetrovki smo našli sredi jezera. Primož in Janja sta stekla po vesli, Naja, Jaka in Igor pa smo prinesli čoln. Vmes smo tolikokrat padli, da smo imeli glave že čisto potolčene. Odpluli smo na sredino jezera in skušali pobrati vetrovki. Zaradi teže na eni strani čolna smo se prevrnili v ledeno mrzlo vodo. Pograbili smo vetrovke in odhiteli domov. Na žalost smo gojzarje pozabili na obali. Vrnili smo se ponje, a jih ni bilo več. Šli smo jih iskat okrog jezera in jih našli pred jamo. Šli smo noter, da bi videli, če je kdo tam. Zaradi teme nas je bilo tako strah, da je Naja začela kričati. Mislili smo, da ji bo razgnalo glasilke. Na koncu jame smo našli ovčko, povsem podobno Vladimirju. Poklicali smo ga po imenu in ugotovili, da je to Vladimir in da nam je on odnesel gojzarje. Naji smo rekli, da je brez potrebe kričala kot utrgana. Zvečer smo se vrnili domov in vsem povedali, kakšno turo smo doživeli. Bili smo tik pred tem, da bi začeli jesti mojo domačo čokolado, potem pa sem se zbudil in ugotovil, da so to bile le sanje.

(Goli vrhovi)

IZGUBLJENI GOJZAR

Predavnimi časi je živel ovca z imenom Miha. Miha je zelo rad hodil v gore, vendar je bil zelo pozabljiv. Nekega mrzlega jutra se je odločil oditi na turo. V nahrbtnik si je pripravil vrečo trave, palico soli in eno slano Frutabelo. Ko je želel obuti svoje najljubše vijolične gojzarje z rdečimi srčki, je ugotovil, da eden manjka. Ves paničen je stekel do kravice Line in jo vprašal, ali je videla njegov gojzar. Krava mu je rekla, da je videla njegov gojzar na Grintovcu. Odpravil se je na Grintovec, kjer je srečal gamsa Tomaža in ga vprašal, ali je kje videl njegov najljubši gojzar. Tomaž je odkimal in skupaj sta pričela iskati gojzar. Otožnih obrazov sta se odpravila proti Planšarskemu jezeru, kjer sta srečala ribo Anžeta. Anže ju je vprašal, kaj iščeta. Povedala sta mu za izgubljeni gojzar. Riba ju je poslala na Skuto. Ko sta prispela na Skuto, ju je ujel dež, zato sta si oblekla vetrovke. Izgubljena sta tavalala po Skuti, kjer sta srečala štokljo Teo. Štoklja jima je zaradi nevarnosti strele svetovala, naj se čimprej vrneta v dolino. Razočaranih obrazov sta se odpravila nazaj domov. Doma je Miha ves žalosten razložil svoji mami Urši, kaj se mu je zgodilo. Ta se mu je nasmejala in mu povedala, da se z njegovim gojzarjem igra njegov mlajši bratec Vid.

(Skute)

ČETRTEK, 15. 8. 2013

Ker je bilo vreme še precej nestabilno, smo ostali v taboru in najprej prisluhnili predavanju o prvi pomoči, nato pa se podali v lov za kontrolnimi točkami.

Najboljši del tekmovanja v orientaciji
pa je bil SLADOLED 😊

IZJAVA DNEVA: Na vprašanje: Kaj je orientacija (pri planinski šoli) je nekdo odgovoril: »Orientacija je, da tekaš naokrog in odgovarjaš na vprašanja.«

Poleg orientacije smo izpeljali še planinski kviz, se pomerili v frizbibalu, se mastili na pikniku, zvečer pa je vse novince čakal planinski krst in slovesna zaprisega.

KRSTNA ZAPRISEGA

*O Triglav, bog naš,
varuj našo sveto planinsko pašteto,
smrdljive zokne
in zadnje frišne gate.
Daj nam obilo sonca
in prelepe razglede z vrhov gora.
Obljubljamo ti,
da bomo večno obiskovali slovenske vrhove,
jih čuvali in varovali smeti.
Obljubljamo ti,
da bomo vedno spoštovali vodnike in mladinske voditelje
ter jim v vsem ugodili.
O Triglav, bog naš,
bodi vedno z nami
in čuvaj naš korak na vsaki skali.*

Kandidati za krst glasno ponavljajo zaprisego za planinskim župnikom Petrom.

PETEK, 16. 8. 2013

Male in velike ovčke so se za zadnjo turo združile in jo mahnile na Češko kočo, kjer je bilo dovolj časa za obilno malico, martinčkanje, fotografiranje, igranje ...

Mladi planinci so se na predavanjih iz planinske šole, na turah, orientacijskem tekmovanju in ob ostalih aktivnostih, marsikaj naučili. Svoje znanje so v petek popoldne preverili na pravem pravcatem testu iz planinske šole in ga večinoma zelo uspešno opravili.

IZJAVA DNEVA: Po novem je markacija definirana kot: znotraj je rdeča, v sredini pa bela.

SOBOTA, 17. 8. 2013

V sobotno jutro so se nekateri zbudili veseli, ker bodo kmalu videli svoje domače in izkusili udobje domače postelje; drugi žalostni, ker se bodo razšli z novimi prijatelji. Potrebno je bilo poiskati vse nogavice, majice in druge kose opreme, ki so se odpravile neznano kam. Pospravljanje, čiščenje, objemanje, smeh in jok, to je zaznamovalo sobotno dopoldne. Potem pa spet, Lučani in Ljubenci čez Pavličevo sedlo, Taborčani pa mimo Kranja, vsak na svoj konec. Do naslednjega skupnega tabora, ki se ga že sedaj težko čakamo.

KAJ NAM JE BILO NA TABORU NAJBOLJ VŠEČ?

KAJ PA MALO MANJ?

☺ Všeč so mi bili pohodi. Orientacija je bila zelo zanimiva, ker smo dobili sladoled. Všeč mi je bil frizbibal, ker smo zmagali. Všeč so mi bile tudi Igre z mejami, hrana je bila dobra
☹ Ni mi bilo všeč da nismo smeli hoditi po ploščicah.

MATTO Ž

☺ MV, pohodi (najbolj na Veliko Babo)
Hrana je bila TOP. Najboljša je bila Neža L.
☹ Zvečer je bilo mrzlo.
Drugo leto nas ni treba buditi z motorko. Kristina bi lahko bila malo bolj tiha (malo bolj tiha, ne zelo).
Lahko bi se šli kopat.

ROŽLE

☺ Na mojem prvem planinskem taboru je bilo nepozabno. Uživala sem v družbi mladih planincev, ki so polni energije in iskrenosti. Upam, da se še kdaj pridružim.

MAJDA

☺ Tudi zame je bila to dobra in nova izkušnja. Bilo je čudovito.

NEŽA K.

☺ Vodniki so nam 3x kupili sladoled. Vsi vodniki so bili v redu (mogoče 1x tečen vodnik) in se nismo kregali. Hrana je bila odlična, tako da sem se po vsej verjetnosti zredila. Ponoči sem spala v redu. Tudi plezanje je bilo super saj sem plezala prvič. Jutranja telovadba mi je bila všeč, samo zaradi žuljev ne. Tabor je bil boljši, kot sem pričakovala !!! ♥

NAJA

☺ Všeč so mi bili izleti, vodniki, nekateri ravno ne. Zelo všeč mi je bila hrana in dobra družba. Najljubši vodnik Peter. Želim si, da bi drugo leto imeli isto kuharico, da nas nebi tako grdo budili in da noči nebi bile tako mrzle

MATEVŽ

☺ Všeč so mi bili izleti in dobra družba. Tudi hrana je bila zelo okusna.
☹ Ni mi bilo všeč da smo morali zelo kmalu spat, čeprav zjutraj ni bilo ture. Spremenil bi to, da bi tudi »laminat« imel udobne stole.

URH

☺ Na taboru mi je bilo všeč. Tudi razgled mi je bil zelo všeč. Vodniki so bili prijazni in hrana je bila odlična.

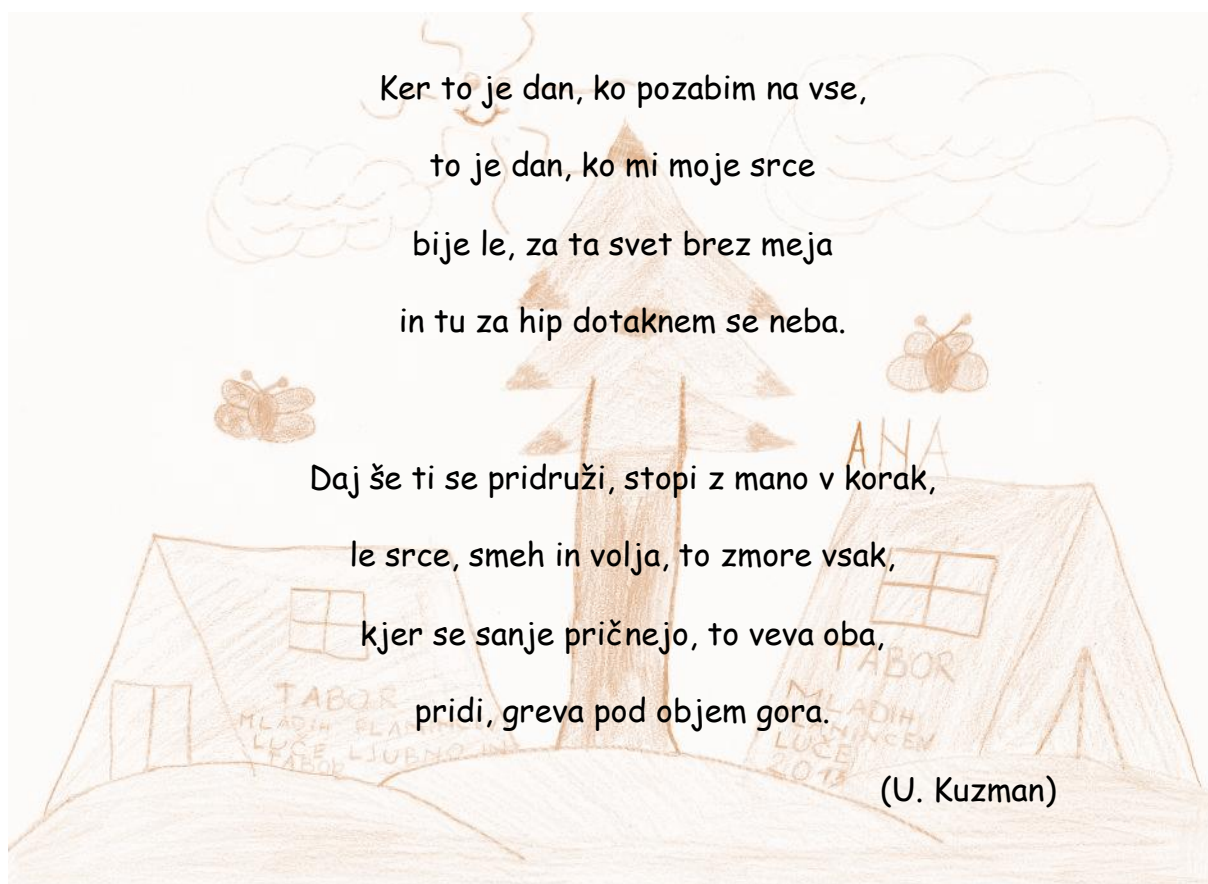
ZALA

☺ Bilo mi je zelo všeč, ko smo zvečer peli in bili ob ognju. Vse so bile super vodnice

LINA

ZA KONEC PA ...

Po zaključenem taboru smo veseli, da so se vsi otroci vrnili domov zdravi in zadovoljni ter bogatejši za marsikatero izkušnjo, pa naj bo to planinska ali življenjska. Program smo večinoma izpeljali tako, kot smo si ga zastavili. Tudi vreme nam je dobro služilo, skratka, tabor je bil uspešen. Zato pa gre zahvala vsem vodnikom, mentorjem in mladinskim voditeljem, ki so v tem tednu posvetili svoj čas nadobudnim mladim planincem. Prav tako gre zahvala kuharici in pomočnicama, vsem, ki so pomagali pri postavljanju in podiranju tabora, sponzorjem, matičnim društvom in ostalim posameznikom, ki so kakorkoli pomagali, da smo preživeli še en nepozaben planinski teden. Drugo leto pa jo zopet mahnemo pod objem gora.

Ker to je dan, ko pozabim na vse,
to je dan, ko mi moje srce
bije le, za ta svet brez meja
in tu za hip dotaknem se neba.

Daj še ti se pridruži, stopi z mano v korak,
le srce, smeh in volja, to zmore vsak,
kjer se sanje pričnejo, to veva oba,
pridi, greva pod objem gora.

(U. Kuzman)

Prispevke za glasilo so prispevali vsi udeleženci Planinskega tabora Jezersko 2013

Fotografije: Maja Vrčkovnik, Kristina in Neža Plesnik, Peter Marko, Klemen Zorenč

Urejanje in oblikovanje: Maja Robnik

Odobritev: Maja Vrčkovnik

Imetniki materialnih in avtorskih pravic: PD LUČE, PD LJUBNO, PD TABOR

Prepovedana je vsaka nepooblaščená reprodukciá in predelava glasila